

Až na dno

Pomalů jsem jedl polévku a přikusoval k ní chléb. Byl tvrdý a na povrchu plesnivý, ale lepší jídlo jsem si nemohl dovolit. Chlapík u vedlejšího stolu zanađával, hlučně odsunul ťidli a postavil se. Najednou jsem držel v prstech vrhací šipku, ještě před okamžikem ukrytou v pouzdře na spodní straně levého předloktí. Byl to automatický reflex, a kdyby muž udělal jediný krok směrem ke mně, na místě bych ho zabil. Místo toho zamířil ven. Schoval jsem zbraň a vyměnil ji za lžici. Už to trvalo moc dlouho. Neustálé napětí a vědomí nebezpečí mě změnilo ve zvíře zahnané do kouta, ve tvora, který se nejprve brání, a teprve potom přemýšlí.

Po dvou týdnech v divočině mi přečpaná a páchnoucí putyka připadala jako vrchol luxusu. Hospoda se nacházela na samém okraji města a očividně se zde scházeli lidé, kteří nestáli o přítomnost královských špiclů nebo vojáků. Plášť jsem si odložil na lavici vedle sebe a konečně jsem cítil, jak na mně pomalu osychá oblečení. Svě dlouhé nohy jsem si natáhl co nejbliže ke krbu, abych se pořádně zahřál. Srkal jsem poslední zbytky vlašné polévky a úkosem pozoroval přítomné. Zloději, zlodějickéové, pašeráci, nájemní bijci. Všiml jsem si, že malého kluka krčícího se u okna, zaujal můj plášť. Neměl jsem v kapsách nic cenného, ale nerad bych o něj přišel, protože byl nepromokavý. Poslední věc, která mi zbyla z domova. A k tomu pět stříbrných.

„Dáte si ještě něco?“ zastavil se hospodský u mého stolu.

„Ještě jednou to samý,“ odpověděl jsem.

Se zabručením odešel. Ještě před nedávnem mě v hostincích oslovovali mládenče nebo mladý pane. Teď se mi lidé pohledem vyhýbali a bylo jim nepříjemné se mnou jen hovořit. Možná za to mohly sotva zahojené jizvy v obličejí nebo špatně srostlý přeražený nos. Nikdy jsem nebyl příliš pohledný, spíše naopak, ale dalo se to přežít. Když jsem před týdnem zahlédl svůj odraz na vodní hladině, samotného mě překvapilo, jak špatně a zle vypadám. Zle – to bylo to správné slovo. Už dva roky jsem byl na útěku. Dva roky jsem se schovával, utíkal, bránil se a zabíjel. Naučil jsem se lstivosti, opatrnosti, nikomu jsem nevěřil. A to všechno se mi vepsalo do tváře. Pustil jsem chléb a chytil za předloktí kluka, který se mi zpoza stolu pokoušel ukrást plášť.

„Víš, co dělají zlodějům?“

Polekaně mě pozoroval, v očích se mu zračila bolest. Držel jsem ho pevně a ještě mu páčil ruku v zápěstí. Ve Vandetu jsem viděl, jak podobný malý darebák ošklivě pobodal kupce.

„Nevím,“ zavrtěl hlavou.

„Sekají jim ruce.“

Pustil jsem ho. Otočil se a jako blesk vyběhl z hospody.

Hospodský přede mě postavil další talíř polévky. O peníze si neřekl a já mu žádné nenutil. Cítil jsem se unavený. Ne fyzicky, ale psychicky. Od doby, kdy jsem utekl z domova, jsem zabil jedenadvacet mužů. Většinu z nich jsem znal osobně. Byli to členové otcovy elitní jednotky, dokonalí bojovníci, naprosto oddaní svému pánovi. Tak oddaní, že neváhali pronásledovat jeho syna. Dnes už jsem věděl, že jsem tehdy udělal chybu. Měl jsem ho zabít. Myslím svého otce.

„Mohu si přisednout?“

Zvedl jsem oči. Chlapík stál u mého stolu, mluvil ke mně a přinesl si s sebou dokonce židli. Pravděpodobně to myslel vážně. Byl drobný, skoro malý, a štíhlý. Tvář měl nezvykle bledou, oči studeně modré, posazené blízko kořene nosu. Nepatřil sem. Plášť

mu dokonale padl, a přestože byla látka na první pohled jemná a lehoučká, kapky vody do ní nevsakovaly a zůstávaly na povrchu.

Pokrčil jsem rameny. „Jistě.“

Beze spěchu přisunul židli ke stolu a posadil se. Najednou se kolem nás vytvořil volný prostor. Nepatřil sem, ale znali ho.

„Dáte si něco k pití?“

Kdyby přišel dřív, objednal bych si pořádné jídlo, ale po dvou porcích polévky a pecnu plesnivého chleba se do mě už nic jiného nevešlo.

„Svařené víno.“

Pohledem přivolal hostinského a objednal celý džbán. Usrkl jsem. Víno vonělo po skořici a hřebíčku, trpkost se mísila se sladkostí. Cítil jsem, jak horká tekutina příjemně klouže do žaludku. Ideální nápoj pro studené a deštivé podnebí. Nechápal jsem, jak mohou lidé pít zdejší mizerné pivo. Mlčel jsem a čekal, až návštěvník začne sám.

„Měl bych pro vás práci,“ přešel přímo k věci.

Nadzdvihl jsem obočí. „Hledám práci.“

Potřeboval jsem peníze, hodně peněz, protože když se člověk schovává a utíká, musí si cestu sypat zlatem.

„Je to velmi dobře placená práce,“ pokračoval.

„Jak moc ‚velmi‘?“

„Pět set zlatých záloha, pět set zlatých potom.“

Pochopil jsem, kam míří.

„Nezabím lidi,“ řekl jsem a v duchu dodal – za peníze.

Zamračil se, hladké čelo mu pokryly vrásky a jeho oči se změnily ve dva kusy ledu.

„Vypadáte jako profesionál.“

Nebyl zvyklý, aby se někdo protivil jeho přáním nebo rozkazům.

„Zdání někdy klame.“

Zamyslel se. Viděl jsem, jak mu v hlavě cvakají kolečka, jak se rozhoduje, co pro něj bude nejvýhodnější.

„Zdržíte se zde dlouho?“

„Nevím. Asi se svezu po řece dolů do přístavu. Je tam laciněji, možná se nechám najmout na nějakou loď.“

Položil na stůl poloprázdný váček.

„Nechám vám nějaké peníze, abyste si mohl odpočinout. Samozřejmě naprosto nezávazně. Kdybyste však změnil názor, řekněte tady hostinskému, že chcete mluvit s Eduardem. Zbytek zařídí.“

Svého poháru se ani netkl a odešel.

Ve váčku bylo deset zlatých. Ještě před rokem pro mě podobný obnos neznamenal nic. Teď jsem si místo deseti lesklých mincí představil lázeň, pokoj, čistou postel a jídlo na dlouhou cestu.

„Nemáte zájem, pane?“

Stála trochu plaše kousek od mého stolu. Zřejmě mi špatně viděla do tváře, protože by se jinak nezeptala. Nemohlo jí být o moc víc než mně, ale řemeslo děvky je těžké a rychle se při něm stárne. Měla bílou sukni s umolousaným lemem, vysoká šněrovačka jí zdvihala velká ňadra téměř až k ramenům. Právě musela přijít z venku, protože v odbarvených, natočených vlasech se jí leskly kapky vody. Plné rty nepotřebovaly rtěnku, přesto je měla zdůrazněné lacinou lascivní červení.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

Váhala. „Dva zlaté.“

Věděl jsem, že víc než zdvojnásobila obvyklou taxu pouličních děvek, ale nevadilo mi to. Nechtěl jsem dnes být sám.

„Na celou noc. Za tři zlaté,“ zvýšil jsem nabídku dříve, než stačila říct ne.

Vyšli jsme z hospody. Pršelo, obloha byla potažená olověnou clonou, ve vzduchu se vznášela všudypřítomná, až do morku kostí pronikající vlhkost. Pod nohama nám čvachtalo bláto. Povytáhla

si sukni, aby si ji tolik nezamazala. Všiml jsem si, že má na nohou pořádné holínky. Zdejší podnebí střevícům opravdu nepřálo.

„Mám kumbál vedle v ulici, povedu vás,“ řekla váhavě a zavěsila se do mě.

Vnímal jsem její stoupající nejistotu a strach. Asi jsem se nechoval jako typický zákazník.

„Ubytujeme se ve městě.“

Neprotestovala.

U pouličního prodavače jsem koupil jednoduchý deštník z navoskovaného papíru a dal jí ho. Bylo by mi nepříjemné, kdyby celou cestu mokla. Některých pozůstatků výchovy se člověk zbaňuje pomalu.

Našel jsem penzion v kupecké čtvrti, kde jsme se ubytovali. Chlapík za pultem si nás sice podezřívavě prohlížel, ale když jsem se na něho zakabonil, bez dalších vytáček mi dal klíče od pokoje.

„Roztopte v lázních,“ houkl jsem na něho na odchodu.

Ponořil jsem se do horké vody. Z hladiny se zvedala pára, ve velké keramické peci hučel oheň. Na stropě se srážela voda a kapala zpět do bazénu. Místní lidé bojovali se studeným podnebím nejrůznějšími způsoby a lázně byly jejich nejsilnější trumf. Někde je plnili horkou vodu prýstící přímo ze země. Přistihl jsem se, že přemýšlím nad tisícovkou zlatých. Ty peníze by se mi hodily. Mohl bych si koupit místo na lodi a odjet z Kontinentu, daleko z otcova dosahu. Možná bych to usmlouval i na víc. Zamrazilo mě. Právě jsem uvažoval o řemeslné vraždě. Dva roky mě změnili více, než jsem si myslel, smrt se pro mě stala něčím naprosto přirozeným. A vlastní život se změnil v cosi nejasného, vzdáleného, potaženého šedým závojem. Odehnal jsem nepříjemné myšlenky a oddal se konejšivému pohupování horké

vody. Vrzly dveře. Ze zvyku jsem zkontroloval, kde mám zbraně: meč i nůž ležely na okraji bazénu nedaleko mé pravé ruky. Přišla zahalená do lněné plenty a rychle vklouzla do vody.

Přisunul jsem jí březovou metličku, kartáč a mýdlo.

„Připadá vám směšný, že se stydím?“ zeptala se nejistě.

„Ne.“

Nelhal jsem. Uvědomil jsem si, že jsem rád, že jsem zde byl první a nemusel jí ukazovat své dlouhé a zjizvené tělo. To její bylo mnohem hezčí.

„Přijel jste z daleka?“

Umývala se a přitom mě po očku pozorovala.

„Ano. Někdo mě velmi vytrvale pronásleduje a já se pokouším zamést za sebou stopy.“

„Vy jste vzdělanej, že jo?“

„Jak jste to poznala?“

„Mluvíte jako učený lidi.“

Uvědomil jsem si, že jsem přestal používat místní dialekt. Mám dobré ucho na jazyky a po dvou třech dnech se snadno přizpůsobím místnímu nářečí a také toho využívám. Jen někdy, když jsem unavený, se zapomínám.

„Studoval jsem na univerzitě.“

„A jak jste se ocit tady?“

Hráli jsme prastarou hru: o ženě, která poslouchá, a muži, který hovoří. Ale nevadilo mi to. A možná ji to skutečně zajímalo.

„Jeden člověk svedl dívku, se kterou jsem měl vážné úmysly, a já jsem si to nenechal líbit. Proto jsem musel utéct.“

„Byl mocnější než vy?“

„Tak nějak.“

Byl jsem na ni hodný. Teď klidně spala na posteli, jakou si asi nikdy nemohla dovolit, vlněná příkrývka jí sklouzla až k pasu. S obnaženými ňadry a bez líčidel vypadala mnohem mladší

a bezbranná. Seděl jsem na židli, pil víno a přemýšlel. O minulosti i budoucnosti. Otec byl typ úspěšného muže, kterému všechno vychází. Nejlepší bojovník široko daleko, skvělý politik, jeden z prvních velmožů říše. Ale nejlépe to uměl se ženami. Neměl zábrany a jednou jsem v jeho křídle paláce potkal dokonce královnu. Bylo to v pozdních hodinách a s velkou pravděpodobností nešlo o politickou návštěvu. Miloval riziko a obava z prozrazení pro něj byla jako třesnička na dortu. Neměl mě rád, připadalo mu, že jsem jediný důkaz jeho nedokonalosti. On byl pohledný, já ošklivý, on atletický a silný, já vyzábělý a kostnatý. On byl okouzující společník, já se spíše věnoval knihám. On měl neutuchající obchodní i mocenské ambice, já raději studoval nebo se inkognito toulal mezi lidmi. Spojovala nás jediná věc – zájem o šerm a zápas. Někdy mě trénoval osobně, a pokaždé si dal záležet, aby mi ukázal, jak mizerný jsem bojovník. Dokázal, že jsem si to o sobě sám myslel. Dívky se kolem mě sice točily jako okolo každého mladého bohatého šlechtice, ale já jsem si dobře uvědomoval, co je předmětem jejich zájmu, a nebral je proto příliš na zřetel. Až jednou, na jedné z výprav na tržiště, kde jsem poslouchával cizí jazyky a snažil se je naučit, jsem potkal dívku, která mě zaujala na první pohled. Nevěděla, kdo jsem, a přesto jsem se jí líbil. Ale otec se mnou měl své plány. Chtěl mě využít jako figurku na mocenské šachovnici a oženit mě se správnou ženou. Tehdy si poprvé uvědomil, že se mnou nedokáže manipulovat jako s ostatními lidmi, a rozhodl se na to jít od lesa. Svedl ji a dal si záležet, abych je spolu přistihl. Neodhadl mě správně. Dnes bych asi zareagoval jinak, ale tehdy jsem příliš nepřemýšlel. Přestože jsem s ním tisíckrát prohrál v tréninkových soubojích, přestože jsem tisíckrát zůstal ležet na zemi pokořen a zahanben, napadl jsem ho hned v parku. Nedal jsem mu šanci. Pamatuji si strach v jeho očích, když seděl v kaluži vlastní krve na chodníku vysypaném bílým šterkem a o kus dál se

v prachu povalovalo jeho ucho a kus nosu. Poprvé v životě prohrál. Už tehdy jsem si uvědomil, že ho musím buď zabít, nebo odejít. Utekl jsem, ale nenapadlo mě, že mě bude pronásledovat tak dlouho. Rozhodl jsem se tehdy špatně.

Zamumlala něco ze sna, otočila se na bok a přetáhla si pokrývku přes ramena. Za poslední dva roky jsem nepřečetl jedinou knihu, nenavštívil jsem jediné místo, které za to stálo, neviděl jsem nic krásného. Jen jsem se skrýval a snažil jsem se setřást pronásledovatele. Za každým stromem jsem viděl zabijáky, v každém stínu špicly. Má první ranní a poslední večerní myšlenka patřila zbraním. Pomalu a jistě mi to začínalo lézt na mozek. Dopil jsem poslední zbytek vína. Venku neochotně svítalo. Seděl jsem v obyčejném pokoji, pil laciné víno, v mé posteli spala pouliční štetka, a přesto to bylo to nejpříjemnější a nejhezčí, co jsem v poslední době zažil. Potichu jsem se začal oblékat. Nechtěl jsem ji vzbudit, nechtěl jsem s ní mluvit. Noc, víno a má dlouhá osamělost způsobila, že jsem se s ní cítil dobře, a bál jsem se, abych to kouzlo nezrušil střízlivým ranním setkáním. Na nočním stolku jsem nechal ležet váček a v něm tři zlaťáky.

Šel jsem do laciné vyvařovny přes ulici a poručil si ovesnou kaši s cukrem a medem. K pití horkou vodu dochucenou třetinovou nejlacinějším vína. Většina zákazníků se zde před začátkem pracovního dne stavila na snídani. Tesaři, zarážecí mostních pilot, nosiči, pár kupců. Jídlo bylo horké a chutnalo mi. Lidé toho po ránu moc nenamluvili a věnovali se převážně svým talířům. V noci jsem se rozhodl, že se nechám najmout na nějakou kupeckou loď mířící ke břehům Jižního světa. Možná tam byla divočina a pouhé zárodky civilizace, ale pořád to bylo lepší, než se schovávat a kličkovat před otcovými zabijáky. Přistihl jsem se, že se usmívám. Poprvé po dlouhé době jsem se těšil na budoucnost. Vešlo několik lidí najednou a až ke mně se donesl studený závan větru. Oddával jsem se myšlenkám na to, jaké to

za oceánem asi bude. Dojedl jsem snídani a ze zvyku zkontroloval okolí. Malou skleněnou tabulkou ve dveřích jsem viděl vchod do penzionu, kde jsem strávil noc. Dva lapiduší právě někoho vynášeli na nosítkách. Zafoukal vítr, šedá plachta se nadzvedla, spatřil jsem několik blondatých kadeří. Sklonil jsem hlavu do talíře. Přece jen mě našli. Poslouchal jsem tep vlastního srdce. Nezrychlilo ani o úder, bilo s monotónní strojovou pravidelností. Dýchal jsem klidně a hluboce, okolí jsem vnímal, jako bych se díval do mikroskopu a dalekohledu zároveň. Cítil jsem, že poslední skupina lidí, která přišla dovnitř, byli oni. Opatrně jsem se rozhlédl. Zákazníků za posledních pár minut přibylo. Ramenatý muž si právě přinášel misku k vedlejší lavici. Přestože byl podsaditý, téměř zavalitý, pohyboval se lehce a jistě. Po chvíli přemýšlení jsem zjistil, že ho znám. Byl to Mark, otcův oblíbenec a můj – když ne přítel, pak alespoň kamarád. Za dobu, co jsem ho neviděl, ještě více zmohutněl a poznal jsem ho jen podle charakteristického způsobu pohybu. Už v mládí se pohyboval jako panter a nyní to, vzhledem k jeho robustnosti, přímo bilo do očí. Lhostejným pohledem přelétl okolní lidi. Nevšiml si mě. Možná. Možná mě viděl, ale nedal to najevo. Pokoušel jsem se odhadnout, kolik jich naposledy vešlo. Čtyři nebo pět? Otočil jsem jídelní lžící rukojetí do talíře, naběračku schoval do dlaně, pod paži jsem si zsunul smotaný plášť a posadil se na lavici před Marka.

„Jak se vede?“

Překvapeně zamrkal.

„Změnil ses,“ řekl po chvíli a spolkl sousto kaše. Druhou ruku jako by nic spustil do klína.

„Lidé se mění. Už tě otec udělal rytířem?“

„Ne, ještě ne.“

„Takže já jsem tvoje poslední zkouška?“

„Ty? Nerozumím, o čem to mluvíš. Přijeli jsme zabezpečit transport cenné zásilky. Křehké zboží.“